

NEDJELJNA ČITANJA

Dj 3,13-15.17-19; Ps 4,2.4.7.9; 1Iv 2,1-5a; Lk 24,35-48

Draga braćo i sestre,

vjera nas pogađa uvijek na bilo koji način osobno. Vjera je tajna od puno puta zamršenih teškoća, jer mi – bilo da smo vjernici ili nevjernici – uvijek smo na bilo koji način zbunjeni. Mi smo na taj način, koji ima prostorno značenje, involvirani u fenomen, kojeg pokušavamo razumjeti. Nakon uskrsnuća, učenicima najprije teško pada vjerovati, ali oni su također tu i tamo lukavi, prepredeni, budući da su oni u uskrsnulome ipak točno susreli onoga, kojega su za vrijeme njegova života slijedili i kojega su mnogi u njegovoj patnji napustili. Postoji osobni odnos; stid i razočaranje. Ali sada i sasvim novo iskustvo: on živi, on je kod njih i zove ih na nov način nasljedovanja: oni trebaju biti svjedoci, sve, što su s njim doživjeli i od njega čuli, trebaju predati drugim ljudima. Sve nas to nanovo poziva, da nakon Uskrsa razmislimo o našoj vjeri. Jednom je tu pitanje o našem osobnom odnosu prema njemu – koja mi iskustva, koji susreti dolaze na pamet? A tada je tu njegov nalog, da budemo svjedoci. Isusova riječ je ponuda, poziv, kojem se može odazvati, jedna otvorena mogućnost. Isusu je svaki oblik pritiska stran s kojim bi nas on možda manipulirao, i našu slobodu ne bi respektirao. Bog, kojega nam Isus predstavlja, nagovara nas i zahtjeva od nas, ali nikada ne prisiljava na nešto. Naše svjedočanstvo treba biti primjereno: "Mi smo tu, da horizont mogućega proširimo, što se ljudima koji ne poznaju Boga ili ne prihvaćaju ozbiljno Krista, čini kao nemoguće" (Tomas Halik). To proizlazi iz Uskrsa – iz uskrsnog događaja, dakle Isusova uskrsnuća, i iz pričanja i susreta učenika s Uskrsnulim: On proširuje naš horizont i pokazuje nam alternativne mogućnosti već ovdje i sada i usred svijeta u kojem živimo. Zato moramo uvijek sve više biti ljudi vjere.